

РЕШЕНИЕ

№ 1626

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **11190** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 10.08.2020 г. по НАХД № 18706/2019 г. по описа на СРС, НО, 6 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 385485-F389079/04.12.2018 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП-С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 662,46 лв. на основание чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС, за нарушение на чл. 86, ал. 1 и чл. 63, ал. 4 от ЗДДС.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на постановеното от СРС решение. Моли се то да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – ТД на НАП- в съдебно заседание се представлява от юрк. Б., който оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Г., който счита касационната жалба за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и

обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на дружеството-жалбоподател била извършена проверка по реда на ДОПК, започнала с Резолюция за възлагане на проверка № П-22221918071057-ОРП-001/19.04.2018 г. В хода на проверката било изготвено Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с № П-22221918071057-040-001/24.04.2018 г., връчено на датата на издаване. С писмо вх. № 19-53-02662/02.05.2018 г. [фирма] представило изискваните документи. Проверяващите установили, че дружеството придобило товарен автомобил от доставчика „S. R. SRL”, за която доставка била издадена инвойс фактура 91007177/17.01.2018 г. на стойност 85 000 евро. Румънският доставчик „S. R. SRL” декларирал вътреобщностно придобиване /В./ в размер на 85141 евро към [фирма]. [фирма] обаче не декларирало пред данъчните органи никакви стойности като придобиващ контрагент по сделката. Проверяващите установили, че дружеството не начислило дължимия данък върху добавената стойност /ДДС/ с протокол по чл.117 ЗДДС и не го включил в Справката-декларация и отчетните регистри за данъчен период м.януари 2018 г., които следвало да се подадат до 14.02.2018 г. включително. [фирма] издал и включил протокол по чл.117 ЗДДС за извършената доставка в отчетните регистри /Дневник „Продажби и покупки”/ за м.април 2018 г., като в нарушение на закона посочил единствено дължимия ДДС в размер на 33 249,11 лв., без да посочи данъчната основа, върху която бил начислен.

Бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № F389079/12.06.2018 г., връчен на нарушителя на същата дата. Жалбоподателят се възползвал от правото да депозира писмено възражение в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Административнонаказващият орган счел възражението за неоснователно и въз основа на АУАН издал Наказателно постановление № 385785-F389079/04.12.2018г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Издадени са от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчно задълженото лице, за което ДДС е станало изискуем, е длъжно да го начисли като: 1/издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2/включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справката-декларация по чл. 125 от ЗДДС за този данъчен период; и 3/посочи документа по чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в дневника за продажби за съответния данъчен период. Според чл. 86, ал. 2 ЗДДС, данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон – за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Съгласно чл. 84 от ЗДДС, данъкът при вътреобщностни придобивания е изискуем от лицето, което извършва придобиването. Според чл. 63, ал. 1 от ЗДДС, данъчното събитие при вътреобщностно придобиване възниква на датата, на която би

възникнало данъчното събитие при доставка на територията на страната. Според чл. 63, ал. 4 от ЗДДС, данъкът става изискуем на датата на издаване на фактурата, а когато няма задължение за издаване на фактура - на датата на издаване на документа, удостоверяващ придобиването на ново превозно средство, когато са издадени преди 15-ия ден на месеца, следващ месеца, през който е настъпило данъчното събитие.

Видно от издадената инвойс фактура, данъчното събитие е настъпило на 17.01.2018 г., когато ДДС е станал изискуем, съобразно разпоредбата на чл. 63 ал. 4 от ЗДДС. Както правилно е приел и СРС, задължението за деклариране следва да бъде изпълнено до 14-то число на месеца, следващ отчетния период. В случая е налице неизпълнение на това задължение.

Съгласно чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС, регистрирано лице, което, като е длъжно, не начисли данък в предвидените в този закон срокове в случаите, когато данъкът е изискуем от лицето като платец по глава осма и за начисления данък лицето има право на пълен данъчен кредит, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер 5 на сто от неначисления данък, но не по-малко от 50 лв. Установено е, че дължимият ДДС е в размер на 33 249,11 лв., поради което наложената имуществена санкция в размер на 1 662,46 лв. е законосъобразна.

Касационният състав споделя извода на СРС за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН.

Представените пред касационната инстанция писмени доказателства, не могат да оборят направените от въззивната инстанция правни изводи, тъй като същите не са подписани, не може да бъде установено, от кои лица изхождат и не са заверени по надлежния законоустановен ред.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.08.2020 г. по НАХД № 18706/2019 г. по описа на СРС, НО, 6 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, представлявано от К. С. Ф., да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

